

Когато излязохме на двора, видяхме, че корабът майка се приземява на платото над града. Гигантски стълбове с огромни дискове на края излизаха от туловището на кораба и с трясък, който се чуваше тук, на десетина километра, стъпваха на земята и сигурно мачкаха всичко под себе си.

- Положението е сериозно, щом не могат да използват антигравитация – каза Сидо Йинкс.

- Как да я използват? - не разбрах аз.

- Нямаше да има нужда от опорите – обясни Сидо Йинкс. - Системата им не е наред.

- Коя система? - попитах аз.

- За управление – отвърна Сидо Йинкс. - В аварийна ситуация се извършва автоматично приземяване и спускане на механичните хидравлични опори.

- Значи, не са дошли за теб – засмях се аз.

- Не – кимна Сидо Йинкс, - едва ли ще тръгнат да гонят дребна риба като мен с кораба-майка. Най-вероятно нещо ги е извело от орбита. Сигурно е била много сериозна повреда. Такива големи кораби не се приземяват. Те се строят в орбита и летят само в космическото пространство. След като изчезнахме, на борда остана Инко Нитс. Не знам какво е направил. Може да е взривил нещо и това да е предизвикало повреда на системата.

Преди да се качим в микробуса на Сидо Йинкс, Адон предложи да кара, защото знаеше добре пътя. Сидо Йинкс се съгласи и седна на мястото до шофьора.

Отзад се качиха хората на Сидо Йинкс, Донехра и Тона. Аз седнах до Донехра и му казах:

- Като се приберете, успокойте Леа, защото тя не знае какво става. Обещах ѝ да се обаждам и да я държа в

течение, но виждаш какво е положението. Най-добре да остане още известно време в Хронда.

- Не се безпокой, сега са почивни дни и тя е с Хронна при Елма и децата на Тона – отвърна Донехра. - Днес сме се уговорили да заведем и нашите деца, за да си поиграят заедно. Ще бъде много весело.

- Радвам се – казах аз, - че ще се съберете близки хора и ще се разтоварите след това напрежение, на което бяхте подложени тази нощ.

- Ако усетиш, че за теб е прекалено опасно тук, не се колебай, ела в Хронда – предложи Донехра. - Предполагам, че госпожа Хронхра няма вече да се ползва с правомощията, които си беше присвоила, така че невидимата врата ще стане с по-лек режим за преминаване в двете посоки. Виждаш, че сега дори Нора иска разрешение.

- А ние с Леа как преминахме? - попитах аз.

- За пришълци няма ограничения за влизане – обясни Нора, - но за излизане има толкова много спънки, че на никой не му се връща обратно.

- А на нас как ни разрешиха първия път? - учудих се аз.

- Най-вероятно госпожа Хронхра е имала някакви планове да ви използва – предположи Донехра. - Отвлечането ѝ обаче промени нещата.

- Значи ли това, че в Хронда не е имала сигурни привърженици? - поинтересувах се аз.

- Времето ще покаже – поклати глава Донехра. - Може наистина да не е имала реални привърженици, а само да е действала със заплахи.

Вече карахме по горския път и приближавахме мястото за спиране. Корабът-майка се издигаше над билото

на Франгата като някаква зловеща гигантска планина.

Адон спря и всички слязохме. Тръгнахме по пътеката към пречупеното дърво. Вече се беше напълно разсъмнало, но слънцето не се показваше, тъй като все още беше ниско и корабът-майка представляваше една нова преграда пред слънчевите лъчи.

Погледнах часовника на смартфона си. Беше време. Стиснахме си ръце с Донехра и Тона и те преминаха един след друг невидимата врата.

В този момент смартфонът ми извънтя и помислих, че Донехра се е сетил нещо.

На дисплея се изписа: „Миро Гвардия“. Това беше един мой колега от Загреб. Какво ли се беше сетил? Може би имаше работа за мен?

Обадих се.

- Хари, аз съм Миро от Загреб – чух познатия глас на колегата.

- О-о, Миро, как си. Какво става в Загреб? - бодро казах аз.

- Не съм в Загреб, а в гората над Варна – отговори Миро.

- Как така в гората над Варна? На Франгата? - попитах аз.

- Ако така й казвате, да – потвърди Миро.

- На почивка ли си? - предположих аз.

- Хубава почивка. Ще ми трябва обаче място за нощувка – отвърна Миро.

- Имам нещо пред вид. Как да те открия? - поинтересувах се аз.

- Изпращам ти джипис координати – каза Миро.

- Виждам ги. След половин час съм там – отвърнах аз и затворих телефона.

Сидо Йинкс ме гледаше със зинала уста.

- Какво толкова? - вдигнах рамене аз. - Миро се обади.

- Значи Инко Нитс не е излъгал – каза Адон.

- Така излиза – успя да измънка Сидо Йинкс.

- Да тръгвам тогава – предложих аз.

- Не бързай – спря ме Адон. - Сидо, вземи хората си и с микробуса отидете тук.

Адон посочи мястото на картата, която беше отворила на таблета си. То беше в района на телевизионната кула и до там имаше път.

- Корабът-майка е много близо там – извика Сидо Йинкс.

- Не се бой – успокои го Адон. - Няма да се занимават с теб. Не чуваш ли, че си имат друг проблем.

И наистина, в далечината се чуваха хеликоптери, а над кораба прелитаха вече миговете от най-близкото военно летище.

- Ако започнат да стрелят, ще трябва да стоим подалеч – каза Сидо Йинкс. - Знаеш, че местните оръжия са примитивни и слаби. От кораба могат да свалят наведнъж всичките им летателни машини.

- Никой няма да стреля – уверено каза Адон.

- Откъде знаеш? - учуди се Сидо Йинкс.

- Вече улових няколко разговора – показва Адон дисплея, на който в няколко малки прозорчета се виждаха видео разговори.

- Не, няма да стреляте – викаше един глас.

- В краен случай – чуваше се друг глас, на пилот с шлем.

- Заповядвам да не стреляте! - крещеше първият глас. - Ще те пратя на военен съд, ако стреляш!

- Слушам! - каза пилотът и изчезна от екрана.
Сидо Йинкс с недоверие погледна таблета, после Адон и попита:

- И откъде се сдоби с тази програма?
- Нямам представа – вдигна рамене Адон. - Просто се появи на нашите честоти, а програмата беше по подразбиране. Сигурно Дахра я инсталирала.
- Тази Дахра е много способна – похвали я Сидо Йинкс. - Ще ѝ предложи да работи за мен.
- Доколкото разбрах, едва ли ще се съгласи – засмя се Адон.
- И защо не? - засегна се Сидо Йинкс.
- Защото няма да можеш да ѝ плащаш толкова, колкото ще ти поиска – отсече Адон. - А сега да се договорим. Аз ще вървя отзад, а Сидо с хората си ще чисти пътя отпред.
- Как ще го чистим? - попита Сидо Йинкс.
- Ще внимавате да не се появят въоръжени хора от кораба – обясни Адон.
- А какъв ще бъде маршрутът? - поинтересува се Сидо Йинкс.

Показах на картата горските пътеки, по които минаваше един туристически маршрут към Виница. Сидо Йинкс кимна:

- Разбрах. Ще поддържаме връзка.

После се обърна към мен и каза:

- Изпрати на Адон телефонния ми номер.

След това тримата детективи се отправиха към микробуса, а ние с Адон пресякохме Франга дере и се отправихме към мястото, където чакаше Миро.

- Откога познаваш Миро – попита Адон.
- От няколко години – отговорих аз. - Може би,

седем-осем. Не се сещам точно.

- А онези, които са с него? - поинтересува се Адон.

- Нямам представа – вдигнах рамене аз.

- Едната сигурно е жена – предположи Адон.

- И аз така смятам – кимнах аз. - Може би е приятелка на Миро. Но третият не знам какво е.

- Ще попитам Сидо – каза Адон и го набра. - Тъкмо да изпробвам връзката.

- Адон, какво става? - попита Сидо Йинкс.

- Какво е третото същество с Миро, което няма земно име? - попита Адон.

- Третото същество е много опасно – отговори Сидо Йинкс, - тоест, жена. И не каква да е жена, а влечугоподобна. И не чия да е жена, а жената на Винко Станс!

- Жената на Винко Станс? - изненада се Адон. - Влечугоподобна?

- Да – потвърди Сидо Йинкс. - Но дъщеря им е с човешки вид. Видя ли я окована на кораба-майка, когато се промъкнахме с Инко Нитс?

- Видях я само бегло – отговори Адон. - Образът не беше много добър.

- Ами на триста и шейсет хиляди километра е така – каза Сидо Йинкс и приключи разговора.

Повървахме петнайсетина минути по пътища, които минаваха покрай лозя, след което поехме по един път с настилка от траверси.

- Това е пътят към Каменар – обясних аз, - но ние ще се изкачим по една горска пътека и ще поемем надясно.

Адон кимна и ме последва.

- Само ми кажи, когато наближим – каза тя.

- Разбира се – съгласих се аз.

Докато вървахме през гората, шумът от самолети и хеликоптери се засилваше.

- Така ще бъде няколко средни сегмента – каза

Адон, - докато не започнат преговори.

- Мислиш ли, че ще преговарят? - попитах я аз.

- Поне, за да спечелят време и да се измъкнат, след като поправят системата – предположи тя.

- А как ще се разбират? - учудих се аз.

- Може би това имаше пред вид Инко Нитс, като те спомена – каза Адон.

- Какво по-точно? - не разбрах аз.

- Ще им трябва преводач – уточни Адон.

- Не им знам езика, за да ме потърсят – поклатих глава аз.

- Напротив – не се съгласи Адон. - Нали разбра Инко Нитс?

- А-а, това ли имаш пред вид? - засмях се аз. -

Езикът им е някаква странна архаична смесица от старохърватски диалекти и извънземни или измислени думи. Трудно ще мога да го превеждам. А да не казвам, че няма как да го говоря.

- Сигурно ще се справиш – окуражи ме Адон.

Вече приближавахме мястото на срещата и затова само дадох знак на Адон. Тя кимна и забави ход, като остана назад. Аз продължих със същото темпо.

